

V box. 116 : 453

Om den snevre Port

(i gammel Stil.)

Der gives en Port, den er saa trang,
Eil Livet saa monne den føre.
Du maae igjennem den snevre Gang,
Vilt du ei Djevlen tilhøre.
Du stirrer paa Porten saa bange i Sind,
Du siger: Jeg kan ei komme derind,
Forgjæves jeg det forsøgte.

Men, sig mig, hvad har du, at bære paa?
Kon ikke de Pakker dig hindre?
Førv uden disse derind at gaae,
Saa er du saameget desmindre;
Hvad du har at føre, det gjelder vel
Paa denne Side af Porten en Deel,
Men duer slet intet derinde.

Den Pharisæer i Templen hist
Med Pakkerne sine mon bramme
Med Faste og Tiende, siger Christ,
Men see, han blev jo tilskamme.
Der stod den Tolder saa blot
Han slap gjennem Porten,
Saa var Synderen naa

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Thi skynd dig, og kast de Pakker bort,
Dig ei derover besinde;
See, Natten kommer, den er saa sort,
Saa kan du Porten ei finde. (Se 4)
Kast Pakkerne bort og Klæderne med,
Du taber i Sandhed slet intet derved,
Og Porten den kan dig da rumme.

Frygt ei, at komme saa nøgen did ind,
Det skal dig vorde til Glæde;
Der stander Immanuel venlig i Sind,
Heel deilig vil han dig klæde.
Han haver det ene udi sin Magt,
At dele ud den yndige Dragt,
Som ene derinde maae beres.

Dig vil han kjærlig tage imod,
Du ligger ham saare paa Hjerte,
Han haver for dig udøst sit Blod,
Thi længes han nu med Smerte,
At du vilde komme altsom du er,
Til ham, og finde, han haver dig kjær,
Og lade ham salig dig gjøre.

At 2.
paa Pintsedag 1822.

Grøndahl i Ch

25/3 1948. Gove. O. Schmitz